

Vrede zij met u

Dat dierenliefhebbers dieren als mensen zien, daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Ik heb een hond en dicht hem allerlei slimme, bijna bovenmenselijke kwaliteiten toe. Ik praat veel tegen hem. En hij luistert altijd aandachtig, met de kop een beetje scheef. Alsof hij wil zeggen: komt dat stuk kaas nou eindelijk eens door? Tja, het is een echte lekkerbek. En superintelligent, natuurlijk.

Dat verschijnsel heet antropomorfisme – het toekennen van menselijke eigenschappen aan niet-menselijke wezens – en is trouwens iets dat we allemaal met de paplepel ingegoten hebben gekregen. Met Donald Duck voorop. En wat te denken van de Avonturen van Tom Poes of Bambi? Een wat mildere vorm van antropomorfisme heet personificatie: de kogel deed zijn verwoestende werk. Of: het ree huppelde vrolijk en blij door de wei. Hoe het ook zij, het slaat helemaal nergens op.

Want dieren willen alleen maar voedsel, vocht, veiligheid en voorplanting. Oeps, nu ga ik zelf in de fout. Dieren ‘willen’ niks. Als ze wel zouden kunnen ‘willen’ dan zou er sprake zijn van keuzes. En die hebben ze niet. Ze eten, ze drinken, ze planten zich voort. Dat doen ze omdat ze dier zijn en om de soort in stand te houden.

Voor allerlei milieuorganisaties en jachttegenstanders is antropomorfisme helaas vaak het enig wapen in de strijd tegen de jagers. Zo valt op de website van de Partij voor de dieren te lezen ‘Het welzijn van veel dieren komt in gevaar door de manier waarop ze worden (...) gedood.’ Welzijn is een typisch menselijke beleving.

Op de website van animalrights is te lezen: ‘... zodat de jager alleen maar hoeft te mikken op het niets vermoedende dier ...’ Nietsvermoedend is nog zo’n mooi voorbeeld. In de ogen van animalrights moet het wild dus eerst een vermoeden hebben dat de jager gaat schieten. Nog eentje, van de Vlinderstichting: ‘Wij kunnen het vlinders naar de zin maken in onze eigen tuin.’

Het is voor jagers lastig kersen eten met dit soort lieden. De meeste argumenten zijn namelijk gebaseerd op emotie. En op onwaarheden die ze met elkaar delen op sociale media. En hoe vaker ze het delen, hoe meer ze in hun zelf verzonnen feiten gaan geloven. ‘Uit heel veel onderzoeken blijkt dat...’. Welke onderzoeken?

Maar de jachttegenstanders de hele tijd zwart maken, is wel al te gemakkelijk. Dus in plaats van altijd maar te zeuren, stel ik voor om ze een beetje tegemoet te komen. We creëren een online platform waar jagers en jachttegenstanders feiten, valide argumenten en echte onderzoeken met elkaar delen. Zo hoeft niemand ooit meer uit zijn nek te kletsen. Iedereen kan dan op gelijke voorwaarden – dus niet meer op basis van emotie – met elkaar het debat aangaan. Daardoor is straks het wild nooit meer het kind van de rekening. Dan kunnen we samen, in alle vrede, de natuur beschermen, beheren en benutten.

Anklets*

- * (de; m; meervoud: anklets)
1. enkelbedekking ter voorkoming van het indringen van steentjes in de schoenen;
 2. klets maar (a)an; wat een anklets is die kerel.

